

Όσες/οι γνωρίσαμε την Πόπη θα την θυμόμαστε πάντα να παλεύει. Πρώτα απ' όλα, θα την θυμόμαστε να παλεύει για την ανατροπή του ταξικού συσχετισμού υπέρ της εργατικής τάξης, που θεωρούσε πως κρίνεται πάντα **στους δρόμους και όχι στους διαδρόμους.**

Η Πόπη ήταν με την αποφασιστική και ανυποχώρητη πάλη. Υπηρετούσε τους αγώνες που δεν υποκλίνονται στη «νομιμότητα» των από πάνω. Ήταν με τους αγώνες που θέλουν να ανατρέψουν την νομιμότητα.

Δεν πίστευε πως υπάρχουν **λύσεις win win.** Αντίθετα θεωρούσε πως η μάχη ανάμεσα στις δυνάμεις της εργασίας και του κεφαλαίου είναι μάχη ζωής και θανάτου και δεν μπορεί να λυθεί παρά μόνο με την καταστροφή του ενός ή του άλλου αντίπαλου.

Γι' αυτό η Πόπη πάλευε ανυποχώρητα μέσα στο εργατικό κίνημα. Ήταν **ιδρυτικό μέλος ΣΜΤ**, όταν στον κλάδο δεν υπήρχε συνδικαλιστική οργάνωση, έδωσε με πρωτοπόρο τρόπο την μάχη ενάντια στα **μπλοκάκια και στην ευέλικτη απασχόληση** στον χώρο των μελετητικών γραφείων, πληρώνοντάς το **με απολύσεις.** Είχε αδιαμφισβήτητη συμβολή στην υπογραφή και στην εφαρμογή της ΣΣΕ στον κλάδο.

Από πολύ νωρίς συμμετείχε σε προσπάθειες για τον συντονισμό των σχημάτων, των ταξικών

συσπειρώσεων, των παρεμβάσεων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Γιατί ήθελε ο χώρος μας να παρεμβαίνει από κοινού, με πρωτοπόρα τρόπο, με φρέσκιες επεξεργασίες, για να είναι ένα αναγνωρίσιμο ρεύμα πρώτα και κύρια στο εργατικό κίνημα.

Η Πόπη ήταν πολιτικά και ταξικά διαυγής. Είδε πολύ έγκαιρα τις **μεταβολές στις εργασιακές σχέσεις** και τον κεντρικό ρόλο **της επισφάλειας** για το κεφάλαιο. Όταν το συνδικαλιστικό κίνημα έδινε μάχες οπισθοφυλακών, η Πόπη τεκμηρίωσε δημόσια πως **οι αγώνες ενάντια στις ελαστικές σχέσεις**, πρέπει να μπουκώσουν στην καρδιά της πάλης του εργατικού κινήματος για να νικήσει.

Η Πόπη ήταν πολύ ικανή και αποτελεσματική με ό,τι καταπιανόταν. Και παράλληλα μοίραζε απλόχερα την αλληλεγγύη όπου την χρειαζόνταν.

Την γνώρισα καλύτερα όταν δουλεύαμε μαζί, την περίοδο των Ολυμπιακών έργων. Δεν έκρυβε ποτέ τις απόψεις της. Μιλούσε ανοιχτά για τα πολιτικά ζητήματα, ακόμα και στις πιο σκληρές εποχές της τρομοϋστερίας. Έβλεπα τον σεβασμό και την εκτίμηση των συναδέλφων στο πρόσωπό της. Την συμβουλευόνταν συχνά για εργασιακά ζητήματα. Όταν υπήρχαν θέματα με την εργοδοσία, έβγαινε μπροστά. Και ταυτόχρονα φρόντιζε να μην ξεκόβεται από τους εργαζόμενους, πάσχιζε για την κοινή συζήτηση, για την συναπόφαση και την συλλογική δράση.

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την Πόπη. Ήταν μέλος της **πρώτης ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και για πολλά χρόνια ακόμα, και για όσο άντεχε να παρακολουθεί τις επίπονες συνεδριάσεις. Έδωσε τις καλύτερες δυνάμεις της στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ήταν ανένταχτη και πάντα υπερασπιζόταν τις δυνατότητες του μετώπου, παρά τις αδυναμίες του.

Στεκόταν πάντα με αρχές. Ήταν συντροφική και ουσιαστική, με **κουλτούρα αναζήτησης και διαλόγου**. Ήταν αποφασιστική στην άποψή της και παράλληλα βαθιά ενωτική και συνθετική, με μια ολόπλευρη αντίληψη της έννοιας του μετώπου. Πάλευε για να είναι η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ ένα μέτωπο αντικαπιταλιστικό και επαναστατικό**, και ταυτόχρονα **ένα μέτωπο δημοκρατικό**, όπου θα έχουν χώρο ο καθένας και η καθεμία και ειδικά οι ανένταχτοι και οι ανένταχτες.

Η Πόπη ήταν συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην παλιά και στη νέα γενιά της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Οι νέοι και οι νέες συντρόφισσες την αγαπούσαν και τους άρεσε πολύ να την ακούν.

Είχε τον θαυμασμό μας σε όλη της την πορεία. Η Πόπη πάλεψε επίμονα απέναντι στον θάνατο, με την στήριξη της Έφης και του Οδυσσέα. Για την ακρίβεια, πάλεψε κατά μέτωπο με τον θάνατο. Μια κορυφαία στιγμή ήταν η συμμετοχή της στο θεατρικό έργο **“Παρ’ όλα αυτά”**, μαζί με άλλες εννιά γυναίκες, όπου μοιράστηκε την εμπειρία της με τον καρκίνο. Έδειξε απέραντο μεγαλείο σε αυτή την αναμέτρηση γιατί δεν έκρυβε τον πόνο της.

Η Πόπη αξίζει για όλα όσα συμπύκνωσε... Ποτέ δεν έμπλεξε με την **διαχείριση** και τον **κυβερνητισμό**, γι’ αυτό σφράγισε με την στάση της **μια ολόκληρη εποχή** για την επαναστατική αριστερά.

Η Πόπη θα είναι μέσα σε όλα όσα κάνουμε. Θα μας λείπει πολύ, για αυτά που μας έδωσε και για όσα μπορούσε ακόμα να μας δώσει. Θα είναι μέσα στην σκέψη και στην δράση μας, στους αγώνες για μια επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά αντάξια των συμφερόντων της εργατική τάξης. Γι’ αυτό εξάλλου πάλευε και δεν παρέκκλινε ποτέ!

Μία νέα συντρόφισσα αποχαιρέτησε την Πόπη γράφοντας το εξής:

Γνώρισα την Πόπη στην τοπική ΑΝΤΑΡΣΥΑ των Αμπελοκήπων. Συντροφική, λιτή, πάντα μιλούσε στην καρδιά των ζητημάτων χωρίς την αυτάρεσκη φλυαρία που χαρακτηρίζει την εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Και πάνω απ’ όλα, άνθρωπος. Θα (μας) λείψει.